

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie marec 2011

III. senát

Nálezy:

spisová značka	III. ÚS 339/2010
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	18. januára 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ sa žalobou podanou 8. februára 2007 na okresnom súde domáhal od žalovanej zaplatenia sumy s príslušenstvom z titulu náhrady odmeny a výdavkov za právne zastupovanie žalovanej v súdnom konaní. Okresný súd však jeho žalobu zamietol a zaviazal ho uhradiť žalovanej trovy konania. Vo svojom rozhodnutí okresný súd vychádzal zo zistenia, že sťažovateľ 8. novembra 1996 prevzal právne zastúpenie žalovanej vo vedenom súdnom konaní a toto zastúpenie následne zaniklo 26. novembra 2003, keď sa sťažovateľ dozvedel, že žalovaná poverila právnym zastúpením iného právneho zástupcu. Sťažovateľ 18. februára 2004 vystavil faktúru s lehotou splatnosti 14 dní, ktorou žalovanej vyúčtoval trovy právneho zastúpenia. Pred okresným súdom žalovaná vzniesla námietku premlčania sťažovateľom uplatneného nároku. Okresný súd skonštatoval, že všeobecná trojročná premlčacia doba pre uplatnenie nároku začala sťažovateľovi plynúť 26. novembra 2003, keď sa dozvedel o zániku zastúpenia; premlčacia doba uplynula 26. novembra 2006 a sťažovateľ podal svoju žalobu až po jej uplynutí 8. februára 2007, preto okresný súd s ohľadom na vznesenú námietku premlčania sťažovateľovi premlčaný nárok nepriznal.</p> <p>Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom argumentoval, že okresný súd aplikoval ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníky nesprávne. Podľa jeho názoru premlčacia lehota nezačala plynúť odo dňa, keď sa dozvedel o zániku zastúpenia, ale až odo dňa splatnosti vystavenej faktúry, preto nemohla uplynúť skôr ako 8. marca 2007. Z toho vyvodil sťažovateľ záver, že svoju žalobu podal ešte pred uplynutím premlčacej doby, preto ním uplatnený nárok nemôže byť premlčaný.</p> <p>Krajský súd sa so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu stotožnil a svojím rozsudkom prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne potvrdil, argumentujúc pritom tak, že relevantné právne predpisy upravujúce výkon advokácie nestanovujú povinnosť advokátov fakturovať odmeny za poskytované právne služby.</p> <p>Na základe uvedeného sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal, že rozsudkom krajského súdu v predmetnom konaní došlo k porušeniu jeho vyššie uvedeného základného práva.</p>
ratio decidendi	Ústavný súd konštatoval, že ani okresný súd a ani krajský súd nevysvetlili vo svojich rozhodnutiach, z akého dôvodu v prípade sťažovateľa nebol aplikovaný výklad relevantného ustanovenia (§ 101) Občianskeho zákonníka používaný ustálenou súdnou praxou, ktorá považuje v záväzkových právnych vzťahoch za prvý deň, keď sa právo mohlo po prvý raz uplatniť na súde, spravidla práve deň splatnosti pohľadávky.

	<p>Na argumenty sťažovateľa týkajúce sa otázky určenia začiatku plynutia premlčacej lehoty krajský súd nereagoval náležitou odpoveďou. Z hľadiska výsledku rozhodnutia neboli argumenty sťažovateľa irelevantné. Ústavný súd poukázal v tejto súvislosti okrem ustanovenia § 101 aj na súvisiace ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa potom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Dikcia tohto ustanovenia sa totiž zmieňuje o okolnostiach, ktoré sa vyskytli práve v prípade sťažovateľa. Nad rámec považoval ústavný súd za potrebné poukázať aj na ustálenú judikatúru (R 28/1994) týkajúcu sa skutkovej situácie analogickej s prípadom sťažovateľa, ktorá v prípade záväzkov predvídaných ustanoveniami § 563 a § 564 Občianskeho zákonníka určuje objektívny začiatok plynutia premlčacej doby špecificky. Ústavný súd konštatoval, že v danom prípade krajský súd nepredložil náležitú odpoveď na podstatné argumenty sťažovateľa, a preto dospel k záveru, že z dôvodu takéhoto nedostatku odôvodnenia súdneho rozhodnutia došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, preto ústavný súd predmetný rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	<p>Georgidas v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997 Ruiz Torijo c. Španielsko z 9. decembra 1994, Annuaire č. 303 – B IV. ÚS 115/03 Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 28/1994</p>

spisová značka	III. ÚS 169/2010
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	18. januára 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	<p>čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Spoločnosť R., s. r. o., B. (ďalej len „navrhovateľka“) uzavrela so spoločnosťou W., a. s., B. (ďalej len „dlžník navrhovateľky“), kúpnu zmluvu, na základe ktorej dlžník navrhovateľky nadobudol nehnuteľnosti. Toho istého dňa účastníci kúpnej zmluvy uzavreli dodatok č. 1 ku tejto kúpnej zmluve, ktorým malo dôjsť ku zmene platobných podmienok upravených v kúpnej zmluve v závislosti od splnenia podmienky (zmeny územného plánu). Dlžník navrhovateľky následne kúpnu zmluvou (ďalej len „odporovaná kúpna zmluva“) previedol nehnuteľnosti nadobudnuté od navrhovateľky na sťažovateľku.</p> <p>Navrhovateľka sa v konaní vedenom okresným súdom, v ktorom je sťažovateľka odporkyňou, domáha určenia, že odporovaná kúpna zmluva medzi dlžníkom navrhovateľky (ako predávajúcim) a sťažovateľkou (ako kupujúcou) je voči navrhovateľke neúčinná. Navrhovateľka v návrhu na určenie neúčinnosti odporovanej kúpnej zmluvy tvrdila, že dlžník navrhovateľky do podania návrhu (odporovacej žaloby) uhradil len časť kúpnej ceny z kúpnej zmluvy.</p> <p>Navrhovateľka spolu s návrhom na začatie vyššie uvedeného konania (odporovacia žaloba) podala aj návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým žiadala okresný súd, aby zakázal sťažovateľke nakladať s nehnuteľnosťami, ktoré boli predmetom odporovanej kúpnej zmluvy.</p> <p>Okresný súd uznesením vyhovel návrhu navrhovateľky a vydal predbežné opatrenie, ktorým prikázal sťažovateľke zdržať sa nakladania s predmetnými nehnuteľnosťami v rozsahu predaja, darovania, zámeny, založenia, zaťaženia vecným bremenom, vypožičania alebo vloženia do obchodnej spoločnosti alebo družstva do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľka podala odvolanie, domáhajúc sa jeho zmeny a zamietnutia návrhu. Krajský súd napadnuté uznesenie okresného súdu uznesením potvrdil. V odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že odvolanie sťažovateľky nie je dôvodné, pretože „v konaní neboli zistené také skutočnosti, z ktorých by vyplývalo, že nárok uplatnený navrhovateľom vo veci samej nie je osvedčený,</p>

	<p><i>teda že by sa nejavil ani ako pravdepodobný</i>“. Krajský súd mal zato, že sú splnené podmienky na nariadenie predbežného opatrenia a že napadnuté uznesenie je vecne správne.</p> <p>Na základe uvedeného sťažovateľka vo svojej sťažnosti namietala porušenie jej vyššie uvedených práv uznesením krajského súdu v predmetnom konaní.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na ust. § 1, § 74 ods. 1, § 75 ods. 1, § 75 ods. 2, § 132, § 157 ods. 1 a ods. 2 OSP.</p> <p>Ústavný súd uviedol, že sťažovateľka namietala, že odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu je v rozpore s požiadavkou predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, keďže krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysvetlil názorový posun od predošlej (sťažovateľkou uvedenej) judikatúry. Názorový posun krajského súdu sa mal týkať otázky výkladu pojmu vymáhateľná pohľadávka. Sťažovateľka sa odvolávala na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 137/2006 z 23. apríla 2008, z ktorého údajne vyplýva, že „<i>veriteľ musí mať voči dlžníkovi vymáhateľnú (teda splatnú) pohľadávku v čase uskutočnenia odporovaného úkonu</i>“. Ústavný súd konštatoval, že sťažovateľkina námietka v uvedenom smere bola neopodstatnená, keďže krajský súd sa ňou zaoberal a dostatočne vysvetlil, prečo ju nepovažoval za dôvodnú, navyše z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 137/2006 z 23. apríla 2008 názor vyslovený sťažovateľkou o splatnosti nevyplýval.</p> <p>Arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia videla sťažovateľka aj v absencii tvrdenia navrhovateľky v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, a tým zároveň aj neosvedčenie základného predpokladu odporovateľnosti právneho úkonu, že odporovaným právnym úkonom medzi dlžníkom navrhovateľky a sťažovateľkou „<i>došlo k ukráteniu pohľadávky navrhovateľa (veriteľa)</i>“. Ústavný súd konštatoval, že s touto závažnou námietkou sťažovateľky podporenou listinným dôkazom sa krajský súd nevysporiadal, dokonca ju v odôvodnení svojho rozhodnutia ani len nespomenul. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu nie je zjavné, na základe čoho sa krajský súd oprávnene domnieval, že základný predpoklad odporovateľnosti právneho úkonu – právny úkon ukracujúci uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa, je aspoň pre účely nariadenia napadnutého uznesenia osvedčený, a prečo vzhľadom na všetky okolnosti sa nárok navrhovateľky krajskému súdu javí ako pravdepodobný.</p> <p>Arbitrárnosť napadnutého uznesenia videla sťažovateľka aj v neosvedčení podmienky na nariadenie predbežného opatrenia, a to naliehavej potreby dočasnej úpravy pomerov účastníkov konania. Podľa názoru ústavného súdu navrhovateľka v základnom konaní neuviedla žiadne konkrétne dôvody, ktoré by naznačovali obavu, že sťažovateľka sa čo i len chystá previesť nehnuteľnosti na tretiu osobu. Takisto záver krajského súdu o tom, že ak bude sťažovateľka vlastnícky disponovať s predmetnými nehnuteľnosťami, zmarí tým uspokojenie pohľadávky veriteľa, bol arbitrárny, ničím nepodložený, keďže v konaní bolo preukázané, že odporovaným prevodom nedošlo k ukráteniu veriteľa navrhovateľky. Takisto z podaného odvolania a jeho príloh je zjavné, že kúpna cena nehnuteľnosti, za ktorú dlžník veriteľa nadobudol predmetné nehnuteľnosti od navrhovateľky, bola približne o štvrtinu nižšia (o 700 Sk na m²) ako cena, za ktorú ju neskôr scudzil sťažovateľke na základe odporovanej kúpnej zmluvy. Krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nezaoberal otázkou, či majetok dlžníka navrhovateľky postačuje na úhradu spornej pohľadávky, inými slovami, krajský súd neskúmal hodnotu majetku, ktorý po spornom právnom úkone zostal dlžníkovi navrhovateľky, čo je jednou zo zákonných podmienok odôvodnenosti záveru o tom, že daný právny úkon je odporovateľný. Ústavný súd pripustil, že v danom štádiu konania pre účely nariadenia predbežného opatrenia postačilo mať vzhľadom na všetky okolnosti prípadu za osvedčené, že nárok navrhovateľky sa javí ako pravdepodobný. Vzhľadom na dôkaz (výpis z účtu) predložený sťažovateľkou a na druhej strane ničím nepodložené tvrdenie navrhovateľky, že majetok dlžníka navrhovateľky nepochybne nepostačuje na uspokojenie pohľadávky navrhovateľky, podľa názoru ústavného súdu nebolo možné vyvodiť záver o pravdepodobnosti nároku navrhovateľky (na určenie neúčinnosti odporovaného úkonu). Na základe uvedeného ústavný súd považoval záver krajského súdu o naliehavej potrebe dočasnej úpravy pomerov účastníkov konania za neodôvodnený a arbitrárny.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že námietky sťažovateľa považuje za opodstatnené a z už uvedených skutočností sa dá ďalej vyvodiť, že doterajšie konanie a rozhodovanie krajského súdu bolo jednostranné, pretože nebral do úvahy podstatný listinný dôkaz o</p>

	<p>tvrdení sťažovateľky, ktorý mohol mať vplyv na spravodlivé posúdenie skutkového stavu pre účely posúdenia podmienok na nariadenie predbežného opatrenia.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že bolo povinnosťou krajského súdu ako odvolacieho súdu, aby dal jednoznačnú odpoveď na všetky podstatné námietky sťažovateľky uvedené v odvolaní proti napadnutému rozhodnutiu prvostupňového súdu. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu takéto závery podľa názoru ústavného súdu neobsahovalo, bolo nepresvedčivé a zjavne neodôvodnené, čím sa reálne nezabezpečilo uplatnenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny.</p> <p>Tieto skutočnosti viedli ústavný súd k záveru, že krajský súd svojím uznesením v odvolacom konaní porušil vyššie uvedené práva sťažovateľky.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	<p>II. ÚS 37/00, II. ÚS 46/00, II. ÚS 222/04 IV. ÚS 82/09 IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09 Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30</p>

spisová značka	III. ÚS 186/2010
sudca spravodajca	Lubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	18. januára 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka, spoločnosť R., a. s vo svojej sťažnosti namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu, ku ktorému malo dôjsť „nesprávnym postupom pri uplatnení zákona v správnom súdnictve“.</p> <p>Sťažovateľka tvrdila, že najvyšší súd v konaní o jej žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Bankovej rady Národnej banky Slovenska (ďalej len „NBS“) o zamietnutí námietky zaujatosti JUDr. P. K., ktorý bol poverený koordinovaním dohľadu nad sťažovateľkou podľa zák. č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, namiesto toho, aby poskytol ochranu jej právu na „prejednanie veci pred nezávislým a nestranným orgánom“ podliehajúcemu čl. 46 ods. 1 ústavy, sa uspokojil s povrchným, formálnym konštatovaním, že mu v tom bráni ustanovenie § 248 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého súdy nepreskúmajú rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania, a konanie o jeho žalobe podľa § 250d ods. 3 OSP zastavil, čím nadradil formálnu ochranu ústavnosti nad materiálnu ochranu.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd poukázal na skutočnosť, že nie každé rozhodnutie správneho orgánu má povahu individuálneho správneho aktu. Rozhodnutie o vylúčení pracovníka správneho orgánu, keďže má povahu úkonu, ktorým sa upravuje postup správneho orgánu, posúdil najvyšší súd ako rozhodnutie procesnej povahy. V žiadnom prípade nešlo o rozhodnutie meritórne, ktoré by zasahovalo priamo do subjektívnych práv sťažovateľky ako dohliadaného subjektu. Takáto klasifikácia bola podľa názoru ústavného súdu v súlade s teóriou správneho práva a aj so súčasnou judikatúrou najmä českého Najvyššieho správneho súdu, ktorú si osvojil aj najvyšší súd. Ústavný súd ďalej uviedol, že samotný zákon č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení v § 6 ods. 5 uvádza, že na rozhodovanie o námietke zaujatosti sa nevzťahujú ustanovenia o konaní pred Národnou bankou Slovenska podľa tohto zákona a osobitných zákonov, ani všeobecné predpisy o správnom konaní. Nemožno ho považovať za rozhodnutie vydávané v správnom konaní a samostatne ho nemožno napadnúť opravným prostriedkom.</p> <p>Rozhodnutie o vylúčení alebo nevyhlásení pracovníka správneho orgánu z konania vo veci má zmysel, ak ide o postup, ktorý predchádza rozhodnutiu vo veci samej, teda k prijatiu</p>

	<p>individuálneho správneho aktu hmotnoprávnej povahy. Len v tom prípade je podľa názoru ústavného súdu splnená podmienka na podanie žaloby k príslušnému súdu a napadnutie skutočnosti, že vo veci rozhodovala zaujatá osoba.</p> <p>Ústavný súd k veci dodal, že v rámci výkonu dohľadu vo verejnej správe samotní pracovníci poverení týmto výkonom ani nevydávajú rozhodnutia, ktoré možno posúdiť ako individuálny správny akt hmotnoprávnej povahy. V zmysle § 8 ods. 2 písm. c) zákona o dohľade nad finančným trhom vyhotovujú osoby poverené výkonom dohľadu písomný protokol o vykonanom dohľade na mieste, príp. vyhotovujú priebežné alebo čiastkové protokoly. Ide o zápis skutkových zistení vyplývajúcich z vykonaného dohľadu, a nie o rozhodnutia, ktorými by sa záväzne určovali práva a povinnosti dohliadaného subjektu. O rozhodnutí zasahujúcom do práv dohliadaného subjektu možno uvažovať, len ak by sťažovateľke bola uložená konkrétna povinnosť. Vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie o vylúčení alebo nevylúčení pracovníka vykonávajúceho dohľad nie je natoľko závažné, aby jeho výsledok mohol relevantným spôsobom zasiahnuť do práv, právom chránených záujmov a povinností dohliadaných subjektov, je posúdenie rozhodnutia o námietke zaujatosti ako úkonu procesného, ktorý je ex lege vylúčený zo súdneho prieskumu, ústavne konformné.</p> <p>Ústavný súd ďalej uviedol, že rozhodnutie o námietke zaujatosti podľa § 7 ods. 5 zákona o dohľade nad finančným trhom sa netýka základných práv a slobôd. Pri vykonávaní dohľadu na mieste národnou bankou nejde o prípad, keď by sa sťažovateľka domáhala svojho práva na inom orgáne v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy.</p> <p>Preto nemôže byť ani porušené jej právo domáhať sa práva na nezávislom a nestrannom orgáne Slovenskej republiky. S poukazom na uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že predmet konania nemožno vyhodnotiť ako rozhodnutie správneho orgánu v zmysle ustanovenia § 244 ods. 3 OSP, a konanie zastavil, pretože žaloba bola podaná proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru (rozhodnutie národnej banky treba považovať za procesné rozhodnutie) vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda najvyšší súd v danom prípade neporušil označené základné právo sťažovateľky „nesprávnu a svojvoľnú aplikáciu a výkladom práva“. Ústavný súd konštatoval, že zastavením konania o žalobe sťažovateľky nedošlo k odmietnutiu súdneho preskúmania jej žaloby, pretože k nej môže dôjsť v rámci žaloby o preskúmanie zákonnosti zásahu do práv sťažovateľky (podobne II. ÚS 393/2010, II. ÚS 458/2010).</p> <p>Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že vyššie uvedené základné právo sťažovateľky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušené nebolo.</p> <p>K nálezu je pripojené odlišné stanovisko sudcu Ľubomíra Dobríka.</p>
<p> Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	<p>II. ÚS 393/2010, II. ÚS 458/2010</p>

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 467/2010</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Ján Auxt</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>1. februára 2011</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie jeho vyššie uvedených práv postupom okresného súdu v exekučnom konaní a jeho rozhodnutím z 22. júna 2010, ktorým rozhodol o námietkach sťažovateľa proti exekúcii a jej trovám.</p> <p>„V spore medzi sťažovateľom ako žalovaným a žalobcom, sa žalobca domáhal proti sťažovateľovi zaplata sumy 399 849 Sk a úrokov z omeškania vo výške 13 % (žalobca v žalobe požadoval iba jednoduchý úrok z omeškania za celú dobu omeškania, nie ročný úrok z omeškania...)“.</p>

	<p>Rozsudkom okresného súdu v spojení s rozsudkom Krajského súdu bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 288 577,46 Sk s 13 % úrokom z omeškania od 5. júla 2003 do zaplatenia.</p> <p>Následne žalobca doručil súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie, pretože sťažovateľ včas nespĺnil povinnosť uloženú v exekučnom titule.</p> <p>Proti prebiehajúcej exekúcii a samostatne proti trovám exekúcie podal sťažovateľ v zákonom ustanovenej lehote námietky. V námietkach namietal, že súdny exekútor vychádzal pri výpočte výšky svojej odmeny z nesprávne vypočítaného a vymáhaného príslušenstva, ako aj to, že súdny exekútor do trov exekúcie zahrnul okrem náhrady hotových výdavkov aj odmenu súdneho exekútora, hoci sťažovateľ splnil pohľadávku dobrovoľne v lehote na podanie námietok proti exekúcii.</p> <p>V námietkach proti exekúcii sťažovateľ namietal, že dlžnú istinu aj s príslušenstvom (t. j. s jednoduchým, paušálnym 13 % úrokom z omeškania, nie s 13 % ročným úrokom z omeškania) uhradil v celom rozsahu presne podľa znenia výroku exekučného titulu pred uplynutím lehoty na podanie námietok, a zastával teda názor, že je daný dôvod pre to, aby okresný súd jeho námietkam vyhovel a následne exekúciu v celom rozsahu zastavil. V oboch podaniach odôvodnil sťažovateľ podanie svojich námietok odkazmi na príslušné právne predpisy, a v prípade námietok proti trovám exekúcie aj s poukazmi na doktrínálne pramene.</p> <p>Okresný súd namietaným rozhodnutím z 22. júna 2010 zamietol námietky proti exekúcii (prvý výrok) a námietky proti trovám exekúcie (vypočítaniu odmeny súdneho exekútora - druhý výrok) a exekúciu čiastočne zastavil v časti istiny 9 579,02 eur a v časti úrokov z omeškania 1 515,72 eur. Prvý výrok odôvodnil okresný súd tým, že <i>„povinný splnil vymáhanú pohľadávku iba čiastočne a to tak, že uhradil sumu 11. 094,74 euro, čo predstavuje istinu 9.579,02 euro a čiastočne úroky z omeškania 1.515,72 euro. Povinnému teda zostáva zaplatiť ... 7.003,22 euro, trovy súdneho exekútora a trovy oprávneného v exekúcii“</i>.</p> <p>Druhý výrok odôvodnil okresný súd tým, že <i>„povinnému bola povinnosť zaplatiť úroky z omeškania uložená na základe § 517 ods. 2 O. Z. a § 3 nariadenia vlády. Uvedené nariadenie určuje, že výška úrokov z omeškania je dvojnásobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. ... Základ pre určenie úrokov z omeškania je teda ročný úrok ... Súd taktiež dáva do pozornosti tú skutočnosť, že v súdnej praxi je obvyklé, že ak nie je uvedené, za aké obdobie sa úrok stanovuje (denne, mesačne, štvrťročne), jedná sa o ročný úrok...“</i>.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd po preskúmaní uznesenia okresného súdu z 22. júna 2010 a námietok sťažovateľa konštatoval, že toto rozhodnutie okresného súdu nedáva jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na zásadné otázky, na ktoré sťažovateľ poukazoval aj v sťažnosti podanej ústavnému súdu.</p> <p>Ústavný súd uviedol, že už samotný právoplatný exekučný titul, z ktorého súdny exekútor vychádzal, nebol a nie je vôbec jasný a zrozumiteľný a odôvodnenie všeobecných súdov k tejto otázke je zjavne arbitrárne. Aj keď okresný súd si v exekučnom konaní urobil svoj výklad, že ide v časti príslušenstva pohľadávky o ročný úrok, výrok krajského súdu (exekučný titul) nie je vôbec jasný a jednoznačný, aby mohol takýto záver okresný súd urobiť.</p> <p>Okresný súd v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že pokiaľ nie je uvedené, že ide o denný, mesačný alebo štvrťročný úrok, je v súdnej praxi obvyklé, že ide o ročný úrok. Svoje rozhodnutie okresný súd odôvodnil teda iba veľmi stručne a neodpovedal ani na jednu z podstatných námietok sťažovateľa, na ktoré poukázal v námietkach proti trovám exekúcie (nesprávnosť určovania výpočtu odmeny exekútora), keď svoj záver odôvodnil aj o konkrétne doktrínálne pramene. Sťažovateľ konkrétne citoval Exekučný poriadok (Krajčo, J.: Komentár: Exekučný poriadok. Eurounion, 2009, s. 401), v ktorom sa zreteľne uvádza, že ustanovenie § 4 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov obsahovalo v minulosti (pred novelou vykonanou vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 569/2008 Z. z., ktorou sa mení vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov) odkaz na výšku vymáhanej pohľadávky ako základ pre výpočet odmeny exekútora, pričom v súčasnosti sa v predmetnom ustanovení vychádza zo základu, ktorým je výška vymoženej pohľadávky.</p>

	<p>Okresný súd sa v napadnutom rozhodnutí s týmito skutočnosťami nijako nevysporiadal a neposkytol sťažovateľovi žiadnu odpoveď na „<i>klúčovú otázku</i>“, ktorou je otázka, na akom právnom základe by slovné spojenie „<i>vymoženej pohľadávky</i>“ (uvedené v ustanovení § 4 ods. 1 vyhlášky č. 288/1995 Z. z.) malo byť vykladané ako „<i>vymáhanej pohľadávky</i>“. Bol to totiž práve normotvorca, ktorý súčasťou úpravou, t. j. slovným spojením „<i>vymoženej pohľadávky</i>“, nahradil predošlú úpravu, t. j. slovné spojenie „<i>vymáhanej pohľadávky</i>“».</p> <p>Takýto záver sa už na prvý pohľad javil aj ústavnému súdu ako zjavne svojvoľný a vykazoval aj prvky arbitrárnosti. Tieto skutočnosti preto viedli ústavný súd k tomu, že odôvodnenie okresného súdu nie je v súlade ani s ustanovením § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.</p> <p>Ústavný súd ďalej konštatoval, že na tom nemení nič ani fakt, že námietky sťažovateľa týkajúce sa údajného neuplatňovania ročných úrokov z omeškania zo strany navrhovateľa sa vôbec nepreukázali ako opodstatnené, čo vyplýva zo spisu okresného súdu, kde je zdokumentovaná výpoveď právneho zástupcu žalobcu, ktorou výslovne žiadal, aby sťažovateľ bol „<i>zaviazaný k zaplateniu istiny vo výške 399.849,- Sk, s 13 % úrokom z omeškania ročne od 05. 07. 2003</i>“.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že okresný súd postupoval v exekučnom konaní pri rozhodovaní o námietkach sťažovateľa proti exekúcii a trovám exekúcie v rozpore s procesnými zásadami (najmä Exekučným poriadkom a Občianskym súdnym poriadkom) a ústavnoprocenými princípmi (právna istota), čím porušil svojím rozhodnutím z 22. júna 2010 vyššie uvedené práva sťažovateľa (obdobne napr. III. ÚS 402/08); ústavný súd preto predmetné uznesenie okresného súdu z 22. júna 2010 vo výroku o zamietnutí námietok proti exekúcii a vo výroku o zamietnutí námietok proti trovám exekúcie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.</p> <p>Nad rámec k tomu Ústavný súd zdôraznil, že nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo tejto sústavy. Z tohto postavenia mu preto v okolnostiach tohto prípadu ani neprislúchalo posudzovať, či námietkam sťažovateľa sa malo, alebo nemalo vyhovieť, či už čiastočne, alebo v plnom rozsahu. Ústavný súd však musel zaujať stanovisko k tomu, či rozhodnutie o nich spĺňalo požiadavku ústavnosti (riadne odôvodnenie majúce požadovanú kvalitu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru).</p>
<p> Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>III. ÚS 402/08</p>

<p> spisová značka</p>	<p> III. ÚS 243/2010</p>
<p> sudca spravodajca</p>	<p>Rudolf Tkáčik</p>
<p> druh konania</p>	<p> čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p> druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p> nález – v časti vyhovené, v časti nevyhovené</p>
<p> dátum rozhodnutia</p>	<p>26. januára 2011</p>
<p> dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p> čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p> skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľka, ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu, sa v priebehu konkurzného konania domáhala zaplatenia sumy s príslušenstvom voči súdnemu exekútorovi, ktorý nevydal do konkurznej podstaty úpadcu výťažok dražby nehnuteľností úpadcu, čo zdôvodnil reálnou nemožnosťou ho vydať, pretože na banku, v ktorej mal na účte aj predmetný výťažok, bol vyhlásený konkurz. Súčasne tvrdil, že pohľadávku voči banke tvorenú nárokom na vydanie sumy zodpovedajúcej výťažku postúpil na inú právnickú osobu. Krajský súd rozsudkom návrhu sťažovateľky vyhovel, keď dospel k právnomu záveru, že skutkové okolnosti tvoriace hypotézu právnej normy obsiahnutej v § 14 ods. 1 písm. e) druhej vete zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“) zodpovedajú prerokovávanému prípadu. Na základe odvolania súdneho exekútora napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil najvyšší súd rozsudkom.</p>

	<p>V prebiehajúcom konkurznom konaní sťažovateľka krajskému súdu predložila konečnú správu o speňažovaní majetku z konkurznej podstaty úpadcu, ako aj vyúčtovanie odmeny správcu konkurznej podstaty. V časti príjmov konkurznej podstaty získaných speňažením majetku vyčíslila aj príjmy získané ako výťažok z exekúcie v dvoch prerušených exekučných konaniach (jedným z nich bolo aj exekučné konanie vedené súdnym exekútorom). K týmto príjmom boli zaradené okrem iného aj príjmy získané ako úroky z omeškania pri vydaní výťažku z exekúcie vedenej súdnym exekútorom.</p> <p>Odmenu správcu konkurznej podstaty si sťažovateľka vyúčtovala v sume 10 % zo základu 10 121 631,43 Sk. K tomuto základu dospela sčítaním príjmu zo speňaženia konkurznej podstaty, do ktorého zahrnula aj vydané výťažky z prerušených exekučných konaní vrátane úroku z omeškania a inak získaných príjmov. K vyčíslenej odmene si sťažovateľka vyúčtovala aj 19 % dane z pridanej hodnoty z nevyplatennej časti odmeny. Suma vyúčtovanej odmeny tak predstavovala 1 170 274 Sk.</p> <p>Krajský súd uznesením v časti celkové príjmy schválil konečnú správu vyčíslením sumy 10 121 631,43 Sk. Pri výpočte odmeny správcu konkurznej podstaty ale krajský súd dospel k záveru, že základ pre výpočet odmeny sťažovateľky je tvorený príjmami získanými zo speňaženia konkurznej podstaty, príjmami získanými inak – príjmami z úložiek finančných prostriedkov v bankách po odpočítaní dane z úrokov z týchto úložiek a vymoženým úrokom z omeškania v dôsledku nevydania výťažku z prerušeného exekučného konania po odpočítaní dane z príjmov právnických osôb. Spolu tak základ pre výpočet odmeny predstavoval 4 615 231 Sk. Krajský súd nepriznal sťažovateľke ani uplatnenú daň z pridanej hodnoty z nevyplatennej časti odmeny.</p> <p>V podanom odvolaní navrhla sťažovateľka napadnuté uznesenie krajského súdu zmeniť a priznať jej odmenu v sume 1 025 890 Sk. Najvyšší súd ako súd odvolací uznesením napadnuté uznesenie krajského súdu potvrdil. Na základe podnetu sťažovateľky napadol uznesenie krajského súdu vo výroku o odmene sťažovateľky a uznesenie najvyššieho súdu v celom rozsahu generálny prokurátor mimoriadnym dovolaním. Najvyšší súd ako súd dovolací uznesením mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora zamietol. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namietal porušenie jej vyššie uvedených práv uznesením najvyššieho súdu, ktorý rozhodoval ako súd dovolací.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd uviedol, že sťažovateľka tvrdila porušenie označených základných práv na základe dvoch námietok. Prvá sa týkala právnej kvalifikácie výťažku z prerušeného exekučného konania vedeného súdnym exekútorom z hľadiska určenia základu pre odmenu správcu konkurznej podstaty. Druhá námietka potom smerovala k problému vyúčtovania dane z pridanej hodnoty k uplatnenej odmene správcu konkurznej podstaty.</p> <p>1. Pre posúdenie prvej sťažnostnej námietky sa ústavný súd musel zaoberať ústavnou konformitou interpretácie relevantných ustanovení zákona o konkurze a vyrovnaní a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 493/1991 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona o konkurze a vyrovnaní (ďalej len „vyhláška“), najvyšším súdom ako súdom dovolacím.</p> <p>Ústavný súd s poukázaním na ustanovenia § 2 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a), § 14 ods. 1 písm. d) a e), § 8 ods. 2, § 8 ods. 3 zákona o konkurze a vyrovnaní a § 6 písm. a) vyhlášky a rozsudok najvyššieho súdu v inom konaní vedenom pod sp. zn. 1 M V Obdo 3/2005, v ktorom naznačil význam právne relevantnej „spravovacej“ aktivity správcu konkurznej podstaty regulovanej konkurznými predpismi vo väzbe na inštitút jeho odmeny, uviedol, že suma odmeny správcu konkurznej podstaty priznaná konkurzným súdom má byť priamo úmerná kvantite a kvalite odbornej starostlivosti, ktorú musel správca podstaty v priebehu konkurzu vynaložiť na to, aby pomerné uspokojenie pohľadávok veriteľov voči úpadcovi bolo maximalizované. Keďže pomerné uspokojenie pohľadávok veriteľov závisí od objemu majetku tvoriaceho konkurznú podstatu, za odbornú starostlivosť správcu konkurznej podstaty, ktorá má nájsť odraz aj v sume jeho odmeny, treba bezpochyby považovať i vedenie súdnych sporov o majetok patriaci do podstaty.</p> <p>Takýto spor sa podľa názoru ústavného súdu riešil aj v konaní vedenom na krajskom súde, v ktorom sťažovateľka žiadala vydanie sumy s príslušenstvom do konkurznej podstaty od súdneho exekútora. V tejto súvislosti nebolo rozhodné, že podľa § 14 ods. 1 písm. e) zákona o konkurze a vyrovnaní sa sporný výťažok exekúcie stal vyhlásením konkurzu ex lege súčasťou konkurznej podstaty. Podstatným faktom bolo, že povinnosť reálneho vydania tohto výťažku do konkurznej podstaty, ktoré má priamy vplyv na objem majetku pripraveného na pomerné uspokojenie jednotlivých veriteľov, sa</p>

stala na základe skutkových tvrdení a právnych argumentov súdneho exekútora (vyhlásenie konkurzu na banku, v ktorej mal vedené účty, a postúpenie pohľadávky voči banke) spornou. Ak by za danej situácie sťažovateľka ako správca konkurznej podstaty úpadcu ostala procesne pasívnou, miera pomerného uspokojenia veriteľov by bola podstatne nižšia, než tomu napokon bolo v dôsledku úspechu sťažovateľky v predmetnom spore. Ústavný súd bol toho názoru, že práve faktický (nie právny) stav konkurznej podstaty pred jej rozdelením veriteľom je za splnenia podmienky jeho získania činnosťou správcu konkurznej podstaty rozhodujúcim kritériom pre určenie sumy odmeny správcu konkurznej podstaty.

Ústavný súd uviedol, že opačný prístup, z ktorého vychádzal aj najvyšší súd ako súd dovolací, keď pre aplikáciu § 6 písm. a) vyhlášky za rozhodujúci považoval formálno-právny stav vzniknutý aplikáciou ustanovenia § 14 ods. 1 písm. e) druhej vety zákona o konkurze a vyrovnaní na základe vyhlásenia konkurzu, a nie vynaloženú mieru odbornej starostlivosti sťažovateľky, znamená, že ak by sťažovateľka ako správca konkurznej podstaty neiniciovala konanie o vydanie výťažku exekúcie do konkurznej podstaty, konkurzný súd by jej priznal nárok na zásadne rovnakú odmenu v porovnaní s odmenou, ktorá jej reálne bola priznaná potom, ako v súdnom konaní úspešne vymohla žalovanú sumu do konkurznej podstaty (výnimku tu predstavuje vplyv úroku z omeškania s vydaním výťažku z exekučného konania na sumu priznanej odmeny). Takýto výsledok považoval ústavný súd za výsledok formalistického prístupu pri interpretácii relevantných právnych noriem, ktorý je arbitrárny, zjavne neodôvodnený a v okolnostiach posudzovaného prípadu aj porušujúci sťažovateľkou označené základné práva. Ústavný súd konštatoval, že nemožno akceptovať ani argument najvyššieho súdu, že časť konkurznej podstaty tvorená vymoženým výťažkom exekučného konania by v prípade jeho zahrnutia do základu pre výpočet odmeny správcu konkurznej podstaty „bola zaťažená odmenou za jej získanie dvakrát – odmenou exekútora (trovy exekúcie sú pohľadávkou proti podstate) i odmenou správcu podstaty“. K paradoxnému a ústavne neprijateľnému riešeniu podľa názoru ústavného súdu viedol práve názor najvyššieho súdu, pretože ak by sťažovateľka ako správkyňa konkurznej podstaty nevyhájala spornú sumu výťažku exekučného konania, a tá by tak nebola použitá na pomerné uspokojenie pohľadávok veriteľov úpadcu, bola by konkurzná podstata aj tak znížená o trovy exekučného konania, ktoré však v prospech maximalizácie pomerného uspokojenia veriteľov reálne nič neprinieslo.

Okrem toho, a to považoval ústavný súd v analyzovanej súvislosti za dôležitejšie, odmena exekútora (tvoriaca súčasť trov exekučného konania) odráža plnenie povinností súdneho exekútora v exekučnom konaní, kým odmena správcu konkurznej podstaty zas plnenie povinností správcu konkurznej podstaty v konkurznom konaní. Ide teda o nároky odlišných subjektov, aj keď sa dotýkajú toho istého majetku. Súdny exekútor bol odmenený za to, že majetok úpadcu (v čase exekúcie ešte povinného) čo najefektívnejšie speňažil, sťažovateľka zas mala byť odmenená za to, že počas konkurzného konania svojou procesnou aktivitou dosiahla, že výťažok exekučného konania, ktorý súdny exekútor do konkurznej podstaty odmietal vydať, zabezpečila na účely pomerného uspokojenia veriteľov a prispela tak k dosiahnutiu cieľa konkurzu. Akceptácia právneho názoru najvyššieho súdu by v tomto prípade v konečnom dôsledku znamenala, že kým súdny exekútor uspokojí svoj nárok na odmenu tvoriacu súčasť trov exekučného konania z majetku tvoriaceho konkurznú podstatu, hoci po vyhlásení konkurzu nesplnil svoju zákonnú povinnosť vydať do konkurznej podstaty výťažok speňazenia majetku úpadcu, sťažovateľka by napriek vynaloženiu odbornej starostlivosti spočívajúcej v náprave stavu vzniknutého nezákonnou pasívnou súdneho exekútora bola ukrátená o časť odmeny správcu konkurznej podstaty odrážajúcej takto vynaloženú odbornú starostlivosť. Ústavný súd preto konštatoval, že najvyšší súd ako súd dovolací neposkytol sťažovateľkinmu právu na odmenu správcu konkurznej podstaty ochranu v kvalite vyžadovanej čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo vzhľadom na skutkové okolnosti prípadu malo za následok i porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy.

2. Vo vzťahu k druhej námietke sťažovateľky ústavný súd uviedol, že až v konečnej správe o speňazení majetku správcu konkurznej podstaty vyúčtuje svoju odmenu a výdavky a súd následne autoritatívne určí jeho odmenu slúžiacu aj ako základ pre určenie dane z pridanej hodnoty. Všetky uvedené okolnosti v tomto prípade teda nastali už v období, keď bola účinná nová právna úprava dane z pridanej hodnoty (od 1. mája 2004). Preto, ak sa najvyšší súd ako súd dovolací v odôvodnení svojho zamietavého rozhodnutia

odvolával na právnu úpravu dane z pridanej hodnoty účinnú do 30. apríla 2004 („zvýšenie odmeny správcu o DPH nemá oporu ani v zák. č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty, ...“), ústavný súd konštatoval, že neaplikoval na posudzovaný skutkový stav relevantnú právnu úpravu. Zároveň však ústavný súd dodal, že tento nedostatok sám osebe by nebol spôsobilý privodiť sťažovateľke porušenie jej označených základných práv, a to z dôvodu, ktorý už ústavný súd naznačil, a to, že systém uplatňovania dane z pridanej hodnoty sa účinnosťou novej právnej úpravy nijak zásadne nezmenil. Na druhej strane ústavný súd považoval za dôležité zaoberať sa problémom časovo relevantnej právnej úpravy na rozsiahlejšom priestore, pretože to malo význam aj pre jeho ďalšiu argumentáciu pri posudzovaní druhej sťažnostnej námietky.

Pre účely rozhodnutia ústavný súd upriamil pozornosť na charakteristiku dane z pridanej hodnoty ako dane všeobecnej a spotrebnej.

Ústavný súd s poukazom na ustanovenia § 2 ods. 1 písm. b) a § 9 ods. 1 písm. a) až d) zákona o dani z pridanej hodnoty uviedol, že zákonodarca uvedenie formulácie použil na dosiahnutie cieľa, ktorým je zdanenie spotreby zásadne všetkých dodávaných tovarov a poskytovaných služieb. Pritom žiadna z právnych noriem obsiahnutých v zákone o dani z pridanej hodnoty nevyvíja explicitne činnosť správcu konkurznej podstaty spod režimu tejto dane. Už v tomto svetle sa ústavný súd nemohol stotožniť s celkom opačnou interpretáciou najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho, podľa ktorej právna úprava dane z pridanej hodnoty účinná do 30. apríla 2004 (tá sa v otázke všeobecnosti dane z pridanej hodnoty nijak nelíšila od súčasnej právnej úpravy) sa „žiadnym spôsobom ... nedotýka výšky odmeny správcu konkurznej podstaty. Skutočnosť, že správca konkurznej podstaty z priznanej odmeny zaplatí daň z pridanej hodnoty, ešte neznamená, že táto odmena má byť zvýšená ešte aj túto čiastku ... Pre takýto postup v právnom poriadku Slovenskej republiky niet opory.“. Ústavný súd uviedol, že takýto právny názor je v rozpore so širokou legálnou definíciou dodania služby podľa zákona o dani z pridanej hodnoty, a tým i so všeobecnosťou (univerzalitou) dane z pridanej hodnoty. Najvyšší súd sa ním odchytil od vôle zákonodarcu ústavne súladným spôsobom normovanej v zákone o dani z pridanej hodnoty. Tak sa dostal do rozporu i s požiadavkou ústavne konformného výkladu ustanovení zákona o dani z pridanej hodnoty.

Ústavný súd uviedol, že spotrebný charakter dane z pridanej hodnoty presúva bremeno tejto dane na spotrebiteľa tovarov a služieb. Spotrebný charakter dane z pridanej hodnoty najvyšší súd ako súd dovolací svojimi právnymi závermi nerespektoval. Ak totiž krajský súd uznesením, ktorým schvaľoval konečnú správu o speňažovaní majetku tvoriaceho konkurznú podstatu, nepriznal sťažovateľke ako správcovi konkurznej podstaty nárok na daň z pridanej hodnoty, docielil stav, keď vďaka následnej realizácii povinnosti sťažovateľky ako platiteľka dane zaplatiť daň z pridanej hodnoty do štátneho rozpočtu bolo daňové bremeno uvalené práve na ňu. Pritom z hľadiska terminológie zákona o dani z pridanej hodnoty je zrejmé, že činnosť správcu konkurznej podstaty, ktorá je regulovaná zákonom o konkurze a vyrovnaní, má charakter poskytovania služby. Správca konkurznej podstaty nie je spotrebiteľom služieb, ktoré sám poskytuje plnením úloh vyplývajúcich mu z konkurzných predpisov. Spotrebiteľmi sú tie subjekty, v prospech ktorých tieto svoje úlohy správca konkurznej podstaty plní (konkurzní veritelia a úpadca). Preto je v rozpore so zákonne zakotveným systémom uplatňovania dane z pridanej hodnoty (jej spotrebný charakter) právny názor vedúci k rozhodnutiu, ktorým sa bez opory v zákonomnom texte neprizná nárok na daň z pridanej hodnoty subjektu realizujúcemu zdaniteľné obchody, ktorý nie je spotrebiteľom.

Ústavný súd konštatoval, že právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého suma odmeny správcu konkurznej podstaty „vymedzená v § 6 písm. a/ vyhl. č. 493/1991 Zb. v znení jej noviel, pričom len takto jasne a určito vymedzená výška odmeny predstavuje pohľadávku proti podstate. Súčasťou takto vymedzenej odmeny nemôžu byť žiadne iné zložky alebo plnenia, teda súčasťou tejto odmeny nemôže byť ani daň z pridanej hodnoty, ktorú je povinný z priznanej odmeny zaplatiť správca podstaty“ je z hľadiska právnej úpravy zákona o dani z pridanej hodnoty irelevantný.

Ústavný súd uviedol, že s najvyšším súdom v podstate možno súhlasiť v tom, že súčasťou odmeny skutočne nemôže byť daň z pridanej hodnoty. Dôvodom však nie je právna úprava vyhlášky účinná v rozhodnom období, ale týmto dôvodom je ustanovenie § 22 ods. 1 zákona o dani z pridanej hodnoty. Podľa tohto ustanovenia základom dane pri dodaní tovaru alebo služby je všetko, čo tvorí protihodnotu, ktorú dodávateľ prijal alebo má prijať od príjemcu plnenia alebo inej osoby za dodanie tovaru alebo služby, zníženú o

	<p>daň. Použitie slovné spojenie „zníženú o daň“ má za cieľ jednoznačne zakotviť, že základom dane z pridanej hodnoty nikdy nemôže byť cena vrátane dane. Ak by súčasťou ceny dodaného tovaru alebo poskytnutej služby bola aj daň z pridanej hodnoty, pri výpočte dane by sa platila daň z dane, tak by dochádzalo k neprípustnému tzv. nabaľovaniu dane a daň by sa neplatila iba z pridanej hodnoty. Súčasťou odmeny správcu konkurznej podstaty tak skutočne nemôže byť daň z pridanej hodnoty. Avšak z hľadiska zákona o dani z pridanej hodnoty odmena správcu konkurznej podstaty predstavuje protihodnotu za služby poskytnuté správcom konkurznej podstaty, preto tvorí základ dane. A vzhľadom na to, že po získaní tejto odmeny je správca konkurznej podstaty ako platiteľ dane povinný daň z tejto odmeny odvieť na účet príslušného správcu dane, je konkurzný súd povinný správcovi konkurznej podstaty, ktorý je platiteľom dane z pridanej hodnoty, priznať k vyúčtovanej odmene aj uplatnenú daň z pridanej hodnoty. V prípade opačného postupu konajúci súd stavia správcu konkurznej podstaty do pozície spotrebiteľa vlastných služieb, čo je v rozpore s realitou, a hlavne v rozpore so spotrebným charakterom dane z pridanej hodnoty. Rovnako tak nepriznaním uplatnenej dane z pridanej hodnoty k odmene správcu konkurznej podstaty konkurzný súd znevýhodňuje správcu konkurznej podstaty ako platiteľa dane voči ostatným platiteľom, ktorí voči konečnému spotrebiteľovi vyfakturujú cenu a daň z pridanej hodnoty, a tieto sumy reálne do svojej dispozičnej sféry aj prijmu. Na základe toho potom nie sú zaťaženi daňovým bremenom tak, ako správca konkurznej podstaty. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že výklad najvyššieho súdu sa dostal do priameho rozporu so systémom uplatňovania dane z pridanej hodnoty zakotveným v zákone o dani z pridanej hodnoty, čo malo za následok, že sťažovateľkinmu právu na priznanie dane z pridanej hodnoty k uplatnenej odmene nebola poskytnutá ochrana v kvalite vyžadovanej čl. 46 ods. 1 ústavy, bolo potrebné vysloviť porušenie základného práva na súdnu ochranu sťažovateľky. Ústavný súd vyhovel aj návrhu sťažovateľky na vyslovenie porušenia jej základného práva vlastníť majetok, pretože ústavný súd už judikoval, že slovné spojenie „právo na ochranu“, ktoré je použité aj v čl. 20 ods. 1 ústavy, implikuje v sebe aj potrebu minimálnych garancií procesnej povahy, ktoré sú ustanovené priamo v čl. 20 ods. 1 ústavy a ktorých nedodržanie môže mať za následok jeho porušenie popri porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 a nasledujúcich ústavy (I. ÚS 23/01, III. ÚS 328/05, III. ÚS 260/07). Ústavný súd teda dospel k záveru o dôvodnosti oboch sťažnostných námietok. Z tohto dôvodu konštatujúc porušenie sťažovateľkiných základných práv vlastníť majetok a na súdnu ochranu i jej práva na spravodlivé súdne konanie využil svoju právomoc podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho a vec mu vrátil na ďalšie konanie</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESRP a iných súdov</p>	<p>Rozsudok najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 M V Obdo 3/2005 nález Ústavného súdu Českej republiky z 25. júna 2002 vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 36/01, N 80/26 SbNU 317 I. ÚS 23/01, III. ÚS 328/05, III. ÚS 260/07 uznesenie z 26. novembra 2003 o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vo veci II. ÚS 234/03</p>

Nálezy – priet'ahy v konaní

spisová značka	III. ÚS 367/2010
sudca spravodajca	Ľubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	18. januára 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ sa žalobou podanou 25. 8. 1997 domáhal na okresnom súde ochrany osobnosti

	s priznaním nemajetkovej ujmy. Vo svojej sťažnosti namietal porušenie jeho vyššie uvedených práv postupom okresného súdu v predmetnom konaní.
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti vecí, ústavný súd konštatoval, že spory o ochranu osobnosti tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a nemožno ich v zásade po skutkovej ani po právnej stránke hodnotiť ako zložité. Okresný súd v danom prípade poukázal na zložitost' sporu ako po skutkovej stránke súvisiacej s náročnosťou dokazovania a zisťovania skutočností pre rozhodnutie, tak aj po právnej stránke súvisiacej s jeho procesnou náročnosťou.</p> <p>2. Pokiaľ ide o kritérium správania účastníka súdneho konania, ústavný súd konštatoval, že sťažovateľ svojím správaním čiastočne prispel k predĺženiu doterajšej doby konania, čo zohľadnil pri priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.</p> <p>3. Ohľadom kritéria postupu súdu Ústavný súd konštatoval, že celková nečinnosť okresného súdu predstavovala 2 roky a 4 mesiace. Ústavný súd uviedol, že na doterajší priebeh napádaného konania malo význam jeho prerušenie od 17. decembra 2002 do 23. júla 2009, to znamená, že v tomto období sa nemohli vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty jeho účastníkov, a tým nemohlo dôjsť k naplneniu účelu označených práv.</p> <p>Ústavný súd, s prihliadnutím na všetky okolnosti daného prípadu, ale najmä na trvanie napadnutého konania (13 rokov), ktoré je samo osebe celkom jednoznačne neprimerané a možno ho považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy, dospel k záveru, že postupom okresného súdu predmetné práva sťažovateľa porušené boli, okresnému súdu prikázal v konaní konať bez zbytočných prietáhov a sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 800 EUR.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	

spisová značka	III. ÚS 341/2010
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález –nevyhovené
dátum rozhodnutia	26. januára 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka, ako poškodená, vo svojej sťažnosti namietala porušenie svojho vyššie uvedeného základného práva postupom okresného riaditeľstva PZ v trestnom konaní, ktoré začalo na základe ňou podaného trestného oznámenia 8. júna 2007.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd zistil, že v predmetnej trestnej veci vedenej okresným riaditeľstvom PZ nebolo vznesené obvinenie proti konkrétnej osobe. V tejto súvislosti upriamil ústavný súd pozornosť na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej možnosť domáhať sa ochrany základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poškodeným v rámci trestného konania je podmienená uplatnením nároku na náhradu škody voči určitej osobe, ktorej určitost' je vyjadrená najskôr vznesením obvinenia (napr. I. ÚS 18/06, II. ÚS 194/2010).</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že sťažovateľka sa ako poškodená v trestnom konaní vedenom vo veci bez vznesenia obvinenia nemohla domáhať vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 212/07, II. ÚS 212/07, III. ÚS 109/06). Až vznesenie obvinenia je tým momentom, ktorý dáva poškodenému v trestnom konaní možnosť uplatňovať si ochranu proti konkrétnemu možnému pôvodcovi svojho poškodenia, a teda z nej robí „vec“, na prerokovanie ktorej bez zbytočných prietáhov má nárok v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.</p> <p>Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že vyššie uvedené základné právo sťažovateľky postupom okresného riaditeľstva PZ porušené nebolo.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	I. ÚS 18/06, II. ÚS 194/2010 I. ÚS 212/07, II. ÚS 212/07, III. ÚS 109/06

spisová značka	III. ÚS 332/2010
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	18. januára 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ v procesnom postavení navrhovateľa doručil 13. októbra 2004 okresnému súdu „návrh o určenie poškodzovania práv zamestnanca formou diskriminácie“. Rozsudok vo veci bol vyhlásený 19. júna 2007, sťažovateľovi však v písomnej forme nebol doručený. Rozsudok bol sťažovateľovi po podaní jeho sťažnosti na postup súdu doručený 17. augusta 2007; sťažovateľ ho napadol odvolaním. Krajský súd uznesením z 31. júla 2009 prvostupňový rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia prvostupňového rozsudku bolo jeho nedostatočné odôvodnenie.</p> <p>Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie jeho vyššie uvedeného základného práva postupom okresného súdu v predmetnom konaní.</p>
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že judikatúra všeobecných súdov v podmienkach Slovenskej republiky nie je v oblasti predmetu konania rozvinutá a stabilizovaná v takom rozsahu, ktorý by umožňoval hodnotiť vec sťažovateľa ako právne jednoduchú. Zvlášť s ohľadom na skutočnosť, že od 1. júla 2004 nadobudol účinnosť zákon č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon). Aplikácia prax vo vzťahu k uvedenému zákonu sa ešte len vyvíja.</p> <p>Po skutkovej stránke ústavný súd nehodnotil predmetné konanie ako náročné, aj keď istú mieru náročnosti objasňovania skutkového stavu veci prinášali so sebou procesné podania sťažovateľa meniace rozsah ním tvrdených skutočností naplňajúcich podľa jeho názoru skutkové podstaty diskriminácie v pracovnoprávnom vzťahu, ktorého bol subjektom.</p> <p>2. Pokiaľ ide o kritérium správania účastníka súdneho konania, ústavný súd konštatoval, že sťažovateľ svojím správaním neprispel k predĺženiu doby konania, aj keď ústavný súd považoval za nevyhnutné čiastočne prisvedčiť obrane okresného súdu, ktorý argumentoval viacerými procesnými návrhmi sťažovateľa meniacimi rozsah žalobného petitu.</p> <p>3. Pri hodnotení kritéria postupu súdu ústavný súd konštatoval, že na dĺžke predmetného konania v rozsahu viac ako šesť rokov (po odpočítaní 8 mesiacov, keď spis mal k dispozícii krajský súd pre účely rozhodnutia o podanom opravnom prostriedku) sa tak okresný súd podieľal nečinnosťou v dĺžke viac ako tri roky. Navyše, v postupe okresného súdu ústavný súd identifikoval aj nesústreďené úkony (napr. nesprávne vypočítanie súdneho poplatku; prerušenie konania uznesením okresného súdu, aj keď v čase jeho vydania podľa názoru ústavného súdu nebola splnená podmienka prebiehajúceho konania o prejudiciálnej otázke podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP), ktoré si vyžadovali adekvátne procesno-právne korekcie vyžadujúce si tiež určitý čas, čo bolo rovnako relevantné pri posudzovaní rešpektovania základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní predmetné základné právo sťažovateľa porušené bolo, okresnému súdu prikázal v konaní konať bez zbytočných prietahov a sťažovateľovi priznal finančné zadost'učinenie v sume 1 000 EUR.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	PL. ÚS 10/2010 (Rvp 15367/08)

spisová značka	III. ÚS 406/2010
sudca spravodajca	Ján Auxt
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	18. januára 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie jeho vyššie uvedených práv postupom okresného súdu v konaní, predmetom ktorého bola žaloba v občianskoprávnej veci týkajúca sa stanovenia povinnosti vymeniť chybné osobné motorové vozidlo, ktorá bola dopĺňaná v priebehu konania o ďalšie nároky, v období po nadobudnutí právoplatnosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 127/07 zo 17. júla 2007. V tomto náleze ústavný súd vyslovil porušenie týchto práv, prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov a sťažovateľovi priznal finančné zadost'učinenie v sume 30 000 Sk a právo na úhradu trov konania.
ratio decidendi	1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že nejde o právne zložitú vec, avšak po skutkovej stránke konštatoval, že v danom prípade ide o vec skutkovo zložitejšiu, vyžadujúcu si vykonanie dokazovania, ktoré môže spôsobiť predĺženie konania. Ústavný súd uviedol, že spomínaná skutková zložitost' veci však nemôže ospravedlniť nečinnosť okresného súdu v konaní o žalobe sťažovateľa. 2. Pokiaľ ide o kritérium správania účastníka súdneho konania, ústavný súd konštatoval, že v správaní sťažovateľa teda ústavný súd nezistil v zásade okolnosti, v dôsledku ktorých by mohlo dôjsť k spomaleniu postupu okresného súdu v predmetnom konaní. 3. Pri hodnotení kritéria postupu súdu ústavný súd konštatoval, že nezistil obdobia nečinnosti dlhšie ako 3 mesiace, ale úkony vykonané okresným súdom vo veci sa vyznačovali neefektívnosťou a nesústreďenosťou (napr. spis okresného súdu ako predčasne predložený vrátený bez meritórneho rozhodnutia krajským súdom z dôvodu, že okresný súd nerozhodol o návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov). Vzhľadom na zistené skutočnosti ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v predmetnom konaní, došlo aj v období po právoplatnosti nález Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 127/07 k zbytočným prietáhom, a tým aj k porušeniu vyššie uvedených práv sťažovateľa. Aj napriek tomuto zisteniu ústavný súd v zhode so svojou judikatúrou (III. ÚS 158/07, III. ÚS 74/2010) neprikázal okresnému súdu, aby vo veci konal, pretože táto povinnosť mu už bola uložená nálezom sp. zn. III. ÚS 127/07. Ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadost'učinenie v sume 1 500 EUR.
Používané odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	III. ÚS 158/07, III. ÚS 74/2010

spisová značka	III. ÚS 430/2010
sudca spravodajca	Ján Auxt
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	18. januára 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie jeho vyššie uvedených práv postupom okresného súdu v konaní, predmetom ktorého je žalobný návrh (podaný dňa 12.12.1995) na určenie, že navrhovatelia sú užívateľmi záhrady v záhradkárskej osade, ktorý bol vo vzťahu k sťažovateľovi ako navrhovateľovi v prvom rade vylúčený na samostatné konanie právoplatným rozsudkom okresného súdu z 22. novembra 2005.
ratio decidendi	1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že nezistil žiadnu skutočnosť svedčiacu o právnej zložitosti veci, a ani po skutkovej stránke nemohol konštatovať, že v danom prípade išlo o vec príliš skutkovo zložitú.

	<p>2. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd hodnotil ako súčinnosť.</p> <p>3. Pri hodnotení doterajšieho postupu okresného súdu v namietanom konaní ústavný súd konštatoval, že úkony a postup okresného súdu boli od začiatku nesústreďené. Ústavný súd konštatoval, že zistil obdobia nečinnosti 16 mesiacov, ale najmä v období od vylúčenia veci na samostatné konanie (22. november 2005) okresný súd nekonal bez akéhokoľvek zákonného dôvodu ďalšie 4 roky a 5 mesiacov. Hoci v inom období okresný súd aj konal (nariadil do roku 2005 spolu pätnásť pojednávaní), viaceré pojednávania však odročil najmä pre neprítomnosť viacerých účastníkov, pričom z ich neúčasti nevyvodil žiadne opatrenia a závery v zmysle Občianskeho súdneho poriadku. Takýto postup ústavný súd preto považoval za neefektívny a za nehospodárny. Na sedemnástom pojednávaní 30. septembra 2010 síce okresný súd vyhlásil rozsudok, do dnešného dňa však konanie nie je vo vzťahu k sťažovateľovi právoplatne skončené ani po 15 rokoch od jeho začatia.</p> <p>Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní predmetné práva sťažovateľa porušené boli, okresnému súdu prikázal v konaní konať bez zbytočných prieťahov a sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 3 000 EUR.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	

spisová značka	III. ÚS 352/2010
sudca spravodajca	Ján Auxt
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - nevyhovené
dátum rozhodnutia	18. januára 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ ako účastník dedičského konania vo svojej sťažnosti namietal porušenie jeho vyššie uvedených práv postupom okresného súdu v tomto konaní v období od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 3/09 zo 17. marca 2009.
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitnosť konania, ústavný súd ju podrobne zhodnotil už v predchádzajúcom náleze sp. zn. II. ÚS 3/09, preto sa týmto kritériom podrobnejšie už nezaoberal.</p> <p>2. Pokiaľ ide o kritérium správania účastníka súdneho konania, ústavný súd zistil, že po vydaní nálezu sp. zn. II. ÚS 3/09 zo 17. marca 2009 samotný sťažovateľ (a jeho právna zástupkyňa) výraznou mierou prispeli k predĺženiu tohto konania.</p> <p>3. Pri hodnotení postupu okresného súdu v namietanom konaní, berúc do úvahy posudzovanú dĺžku konania pred okresným súdom (necelých 15 mesiacov) od právoplatnosti nálezu ústavného súdu (29. máj 2009), do podania sťažnosti ústavnému súdu (10. august 2010), ako aj skutočnosť, že rozhodnutie vo veci bolo závislé aj od právoplatného skončenia súvisiaceho konania (ktoré skončilo 10. marca 2010 a po tomto období okresný súd už nepochybne vykonal viacero procesných úkonov, ktoré smerovali k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľa), musel ústavný súd napokon konštatovať, že okresný súd v predmetnom konaní v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 3/09 vykonával jednotlivé procesné úkony priebežne a efektívne. Ústavný súd navyše pripomenul, že v konaní o dedičstve, pre prípad zbytočných prieťahov, dáva zákon (§ 175zb ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) k dispozícii súdu právo odňať vec poverenému notárovi (ako súdному komisárovi), ak napriek predchádzajúcemu upozorneniu spôsobí zbytočné prieťahy. Výkon tohto opatrenia súdu môže nepochybne iniciovať aj účastník konania. Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že sťažovateľ okresný súd o uvedený postup v namietanom období nežiadal a okresný súd (súdny komisár) vo veci už koná. Ústavný súd z uvedených dôvodov vo svojom rozhodnutí vyslovil, že vyššie uvedené základné právo sťažovateľa</p>

	postupom okresného súdu v predmetnom konaní v období od právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 3/09 porušené nebolo.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	

Spracovala : JUDr. Helena Kravcová

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.